

KÖZÖTTÜK HALLGATÁS

Semmi vész, megint... Kilép a bódéból, a fényben hunyorog, becsukja a rozoga deszkaajtót, bekattintja az ökölnyi lakatot, ismét megtapintja a kulcsot. Térde közül kihúzza az aktatáskát, megigazítja a rátekerített spárgát, ha a zár már nem is, a fogantyú még ép; a táskát ujjára akasztja.

A mozdony előtt megáll, anélkül, hogy valamit is gondolna vagy érezne a dolgok felől, szemléli. Tenyerét rátapasztja a forró mozdonytestre, ameddig csak bírja, ott tartja, utána nadrágjába töröli; matt nyom marad a kifényesedett ülepen.

Az utcán hol izzadság-, hol meg olajszagot érez, hol a kettő sajátos keverékét. A sáros részt most sem kerüli ki, cipője peremére vastag hurkák kúsznak föl, félő, hogy föl fogják falni a cipőt, A *celtis* fás téren fiatal nőt pillant meg: karcsú, ápolt, haja fürtökben, dúsan. Nézi. Egy gondolata támad, melybe szinte gyűlölet vegyül: ezek a pipik vajon esznek-e egyáltalán?

Otthon rádől az ágyra; mintha udvara volna a szürke, nyítt dunna. Feje alá húzza a párnát, végignéz magán: a nadrágszár szét van terülve, mulatságosan vastag a lábszára, hozzá képest kicsi a lábfeje. De lehet, hogy a látószög miatt van így.

Felkel, kimegy a konyhába. A nagy pléhtáblából kihálás egy poharat, az elmosatlan csészék, tányérok, kanalak reccsenve mozdulnak. Anélkül, hogy kiöblítené, vizet enged, a pohárba, iszik. *A víz meleg, nem vívizű.* Ahh, mondja rekedten. A poharat a kredencre állítja a dögszerűen szétdobált kenyérhéjak közé. *Korom íze nyelvén a szomj.*

Hiányzik az asszonya. Hason fekszik, kifeszül, kezével előrenyúl, megkapaszkodik az ágytámlában, húzza, tolja magát, le s fel, le s fel. Hátára fordul, melege van, lerúgja a cipőt, a nadrágot, letépi az inget. A fáradtságot nem tudja levetni. Gatyája nevetségesen hosszú, majdnem a térdéig ér. Megemeli a gumis korcot, tömény hal-szag van, jó idő óta ez az egyetlen, ami elnyomja az olajos izzadságszagot. Agyában érzi a pikkelyek sötét,

kellemetlen karistolását, nyelve tapad. *Egy szomj megszünt: a jelen-éhség.*

Kint szél kél, nemsokára elered az eső. A porból és koromból, lassan, de átmenet nélkül, sár lesz és mocsok, majd azt is elmossa a víz.

Tücsökciripelésre ébred. Vékony, tört pengék szabadlják a csendet. Megpróbálja bemérni a közeli pirregést. Behunyt szemmel nem képes elképzelni a szobát.

Inkább fáradtan, mint játékosan, lefordul az ágyról, négykézlábra emelkedik. Csend van, elindul. Az ágy furnérozott oldalán penészmaródás és márványos hártymáz van, a félrehúzott függöny mint vastag kötél csüng, a rojtokon porpamacskók vannak, a tükör földig ér, megrepedt, látja a tükörképét, a tükörkép felemeli fejét, merőn nézik egymást. A szőnyeg rongyból van, csuklója zsibbad, pihenésképp a kézfejére támaszkodik, nézi a tenyerét, árkok, árkocskák, áttűrődések, foltok, zúzódások, kis sugaras nap van.

Visszaér az ágyhoz, megpillantja a bogarat. Na, mondja magában. Feláll, kimegy a konyhába, behozza a konyhakredencről a poharat, lehajol. A tücsöknek lóporfája van.

Ráborítja a poharat, aládug egy zsírfoltos újságpapírt, felemeli, leül az asztalhoz, leteszi, kihúzza az újságot, a poharat végigcsúsztatja az asztallapon. A furnér fel van hólyagozva, bármikor felhasadhat. Biztató, hogy most nem hasadt fel. A poharat a tenyerére húzza, egy hirtelen mozdulattal megemeli, tenyerét sebesen összezárja. Érzi markában a bogárnyi meleget.

A két ujj közé csippentett őszikét arca elé emeli, a lakkos toron sötét foltok mozdulnak. Rájön: ő tükröződik: Fejét ingatva szórakozik a jelenséggel.

Sorban kihúzza a tücsök lábait, leteszi őket az asztalra. Ameddig még rángatóznak, tekintetével rajtuk elidőz. Kiszedi a szárnyakat, ujjbegyén váratlanul megérzi a ciripelőfűrész piciny fogazatát. Kirántja a csápokat, és a lecsupaszított bogarat az asztallapra helyezi. A tücsöklárva emelgeti fejét. Átvillan benne, hogy lepiszkálja a lencseszemeket, de lusta tűt vagy zsilettet keresni – körrömmel nem megy, leválik a fej. Ingerülten kettétöri a törzset, a potrohából sárgás váladék szivárog a kezére,

gatyájába töröli, megszagolja, töröli, megszagolja. Az asztalon egymás mellett tizenöt tücsökdarab van – közöttük hallgatás: a néma világ.

Lefekszik, nem bír elaludni, görcsösen préseli szemhéját a szemgolyóra. A pirregés hiánya lyukakat éget agyába. A téren látott nőre gondol. Ha egyszer az enyém volna, nem engedném el! Finom falatokkal etetném, kövér volna, mint a ti asszonyaitok, kövérebb, a bőre fényes volna, a hasa puha, hatalmas volna.

Visszaül az asztalhoz, kezébe veszi a tücsökszárnyat, babrálja, simogatja. A lezúduló esőben alig-alig hallja, inkább érzi a *stridulációt*.